

Have a safe vacation! • Бажаємо усім щасливих вакацій!

Катедральні Дзвони

№ 11(13)

June 24 червня 2007

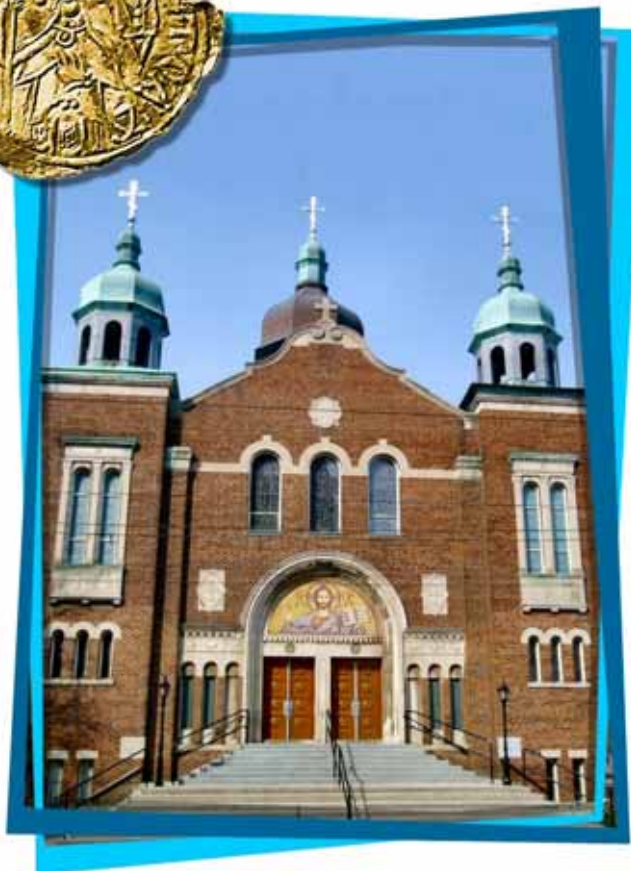
Cathedral
Bells

Українська
Православна
Катедра
Св. Володимира

St. Volodymyr
Ukrainian
Orthodox
Cathedral

400 Bathurst St.
Toronto, Ontario
M5T 2S6

Катедральні Дзвони

Виходять що два тижні

Cathedral Bells

Published biweekly

ISSN 1911-6926 (Print)

ISSN 1911-6934 (Online)

Saint Volodymyr Cathedral

= Published in Canada =

Editorial Staff

Rev. Fr. Petro Anhel

Theological & Devotional Materials

905-465-1656

fr.petro@sympatico.ca

Walter Chewchuk • President

Administration & Community Affairs

416-603-3224

office@stvolodymyr.ca

Wasył Sydorenko

Cultural & Educational Materials

416-604-1740

mail@htplus.net

Nadia Sydorenko

Layout & Technical Services

416-604-1740

mail@htplus.net

Wasył Pawluk

Printing & Office Support

416-603-3224

office@stvolodymyr.ca

Cathedral Office

406 Bathurst Street
Toronto, ON M5T 2S6
416-603-3224

416-603-1443 (fax)
office@stvolodymyr.ca

Thursday - Friday • 9 am - 5 pm
Saturday - Sunday • 9 am - 1 pm

Mission Statement

Cathedral Bells is a publication of the parish of Saint Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral in Toronto, Canada (UOCC).

Its mandate is to enunciate the Orthodox Christian faith, to foster the mission of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, to provide a forum for the discussion of issues important to the church and its members, to publish notices and reports of events in our community, and to encourage all of our readers to explore all available sources of Orthodox Christian information.

On the Cover

The cover features a photograph of the Saint Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral in Toronto, Canada. Superimposed is a gold coin minted ca. 988-1015 by St. Volodymyr. On it is the image of the saint seated on his throne, sceptre in hand. To his left is the royal seal, the *tryzub*, a symbol associated today with Christianity in Ukraine. The other side of the coin features a classic Byzantine image of Jesus Christ.

Available online: www.stvolodymyr.ca

МОЛИТВА СМирЕННЯ І ВІРИ

По Євангелії 4-та Неділя по П'ятидесятниці
від Євангелиста Матвія 8:5-13

У сьогоднішньому недільному євангельському читанні від Матвія 8:5-13 розповідь іде про сотника, якого Ісус Христос зустрів, коли увійшов в місто Капернаум. Цей сотник просив Господа, щоб Він зцілив його хворого слугу. Що Христос і вчинив. Але вчинив це не просто тому, що його сотник просив. А тому, що пізнав велику віру сотника, який був впевнений, що для того, щоб його слуга був здоровим, Ісус Христос не мусить приходити до його дому, бо він є недостойним такої великої уваги, але просить, щоб Він сказав лише слово, бо вірить, що Христос є в змозі зцілити його нещасного слугу.

І ось у сьогоднішньому євангельському повчанні й розкривається для нас, дорогі і возлюблені в Христі браття і сестри, значення смирення і таїна віри. Для віри немає нічого неможливого, бо вона має велику мужність і силу і здатна рухати навіть горами. Але шлях до такої віри для кожного християнина, для кожного із нас, є можливим тільки через смирення, через розуміння свого духовного убожества і недостойності.

Той, хто молиться, повинен перш за все смиритися, відчуті і розуміти, що його прохання можуть бути почутими не заради права його, а тільки за Божим милосердям і по Божественній милості. Той, хто молиться, повинен вірити, що Бог може, але ні в якому випадку не зобов'язаний виконати усі його прохання. «Доручаю себе милосердю Твоєму, віддаюсь на волю Твою, твори зі мною по благоді Твоїй, а не по злобі і беззаконню моему» – ця молитва ієросхимонаха Парфенія Київського – істинна молитва християнина. Молитва ця повинна бути і нашою молитвою, бо у ній є сила віри, що народжується у смиренні.

І не тільки в сьогоднішньому євангельському читанні,

але і в багатьох інших місцях свідчить Євангелія про смиренну віру, яка є великою в мужності своїй. Достатньо тут лише нам пригадати євангельського батька із його молитвою: «Вірую, Господи, поможи моєму невірству», чи жінку хананеянку, яка за своє смирення і віру удостоїлась почути від Самого Господа: «О, жінко, велика є віра твоя; нехай буде тобі за бажанням твоїм».

Так і ти, християнине, у своїх молитвах бійся звертатися із вимогами до Бога. Віруй і будь смиренным, коли ти стоїш на молитві. Знай, що Господь в силі сповнити будь-яке прохання твоє, але на все є Свята Воля Його, а тому великий є гріх посягати на цю волю, прагнути до того, щоб Бог створив не так, як Він хоче, але тільки так, як ми того самі бажаємо.

Тільки смиренна молитва «доходить» до неба. Тільки вона одна являється істинним духовним діланням, розвиваючим і збагачуючим людську душу. І тільки вона може називатися істинною молитвою, про яку Господь сказав у Своїй прощальній розмові: «І коли чого просите в ім'я Моє, Я те зроблю». (Івана 14:14)

Ієрей Петро Ангел

WHY IS FATHER WEARING WHITE?

Why do the priest and deacon wear white vestments when they celebrate the Mystery of Baptism?

The Mystery of Holy Baptism is the sacrament of purification – being made new by the power of Jesus Christ and the Holy Spirit. This purification occurs through the prayers that the priest reads and the immersion of the person who is being baptized into the water, which has been made holy by God. The color that symbolizes purity (cleanliness and wholeness) and the new life in Jesus Christ is white. Because of this, the priest and deacon wear white when they celebrate this holy Mystery.

WHY IS FATHER SHAKING THAT CLOTH OVER THE COMMUNION?

*Why does the priest wave the vozdukh
over the Sacred Gifts during the Liturgy?*

The *vozdukh* or *velykyi pokryvets'* is the cloth that the priest wears over his shoulders during the Great Entrance as the Holy Gifts are taken from the table of preparation to the altar table. This cloth is used to cover the Gifts after the priest takes off the smaller covers (one for the *discus* or *paten*, and another for the *chalice*).

The *vozdukh* (*big cover*) has a great deal of symbolism. When the Gifts are covered with the *vozdukh* after the Great Entrance, the *vozdukh* symbolizes the stone that covered the opening of Jesus Christ's tomb. When the priest waves the *vozdukh* during the symbol of faith (the Creed), it symbolizes the earthquake that occurred when Jesus arose from the dead (Matthew 28:1-2). The priest stops waving the *vozdukh* at the point in the Creed when he says, "... on the third day He arose according to the scriptures."

Fr. Petro Anhel

BLOT THAT LIPSTICK! Have you ever looked at an icon in just the right light and seen the lip prints all over it? It's disgusting, isn't it? In fact, it's downright gross. Lipstick may look fine on lips, but it looks horrible on icons, crosses, the Communion spoon and the priest's or bishop's hand. Icons have been ruined by lipstick; and even though the cross can usually be cleaned after everyone venerates it, it just isn't considerate to others to impose your lipstick on them. What is the answer? If you insist on wearing lipstick to church, blot your lips well before venerating an icon, taking Communion, or kissing the cross or the priest's or bishop's

hand. Even better, wait until after church to put it on. After all, God is not impressed with how attractive you look externally – your makeup or clothing – but how attractive you are internally, your adornment with good works and piety.

VENERATING ICONS. When you enter the church, it is traditional to venerate the icons. Usually there are icons at the entrance to the church and many churches have icon stands in the front as well. Parishes that follow the Slavic tradition usually place the icons on a table (the tetrapod) in front of the solea, the elevated area in front of the icon screen (iconostasis). When venerating (kissing) an icon, pay attention to where you kiss. It is not proper to kiss an icon on the face. You wouldn't go up and kiss the Lord or His mother on the lips, would you? You would kiss their hand, and only if they invited you would you even dare to kiss them on the cheek. Pay attention to what you are doing. When you approach an icon to venerate it, kiss the gospel, scroll, or hand cross in the hand of the person in the icon, or kiss the hand or foot of the person depicted. As you venerate an icon, show proper respect to the person depicted in the icon – the same respect you would show the person by venerating him or her in an appropriate place. And remember, blot off your lipstick before kissing.

TALKING DURING CHURCH SERVICE. Isn't it great to come to church and see friends and family members? But wait until coffee hour to say "Hi" to them. It just isn't appropriate to greet people and have a conversation with them during the services. Besides being disrespectful towards God, it is rude towards the other people in the church who are trying to worship. Talk to God while in church through your prayers, hymns, and thanksgiving, and to your friends in the hall afterwards.

Fr. Petro Anhel

THE GIFT OF CHURCH ATTENDANCE

Unfortunately, many of us see church attendance as an obligation and a troublesome duty, rather than as a gift. We need to be mindful of the fact that living in a society of many temptations and countless mixed messages, we badly need the encouragement of one another to help us become and remain strong Christians. It is only by supporting one another that we are able to avoid distraction, remain focused, and order our priorities rightly. That is why St. Paul writes *“Let us not give up the habit of meeting together... but let us encourage one another all the more.”* (Heb. 10:25) In visiting the shut-ins of our parish, I am struck by the fact that they, who can no longer attend church because of physical limitation, appreciate this gift more than any others. Remarkably, however, their deprivation does not cause their faith to cool or their enthusiasm to wane. They eagerly wait for the sacraments of the Church to be brought to them, and many request and listen to the tapes of the Bible study classes, Sunday sermons, and daily meditations we make available to them. Their forced confinement is not marked by a decline in faith, but in a deepening of their spiritual lives. What a lesson they provide for us! For those who attend church, they are a reminder that our presence at worship is not the fulfillment of a responsibility but the receipt of a gift and an opportunity for respite and renewal. For those others of us, all other superficial excuses, aside, who are unable to attend worship because of illness, the limitations of age, the special responsibilities of our livelihood, or any other legitimate reason, these deeply spiritual people encourage us not to feel forgotten and not to allow indifference to undermine our faith. We are all a part of the church even when for good reason we cannot attend. Like the shut-ins, we too can pray for the church, for its ministry, its needs and its people. At the same time, those of us who are not limited must take the church to those who cannot attend. We must visit them regularly, bring them Antydor (proskurka), and be God’s presence in their lives. In this way we “bear one another’s burdens, and so fulfill the law of Christ.” (Gal. 6:2).

Fr. Petro Anhel

Любов Василів-Базюк

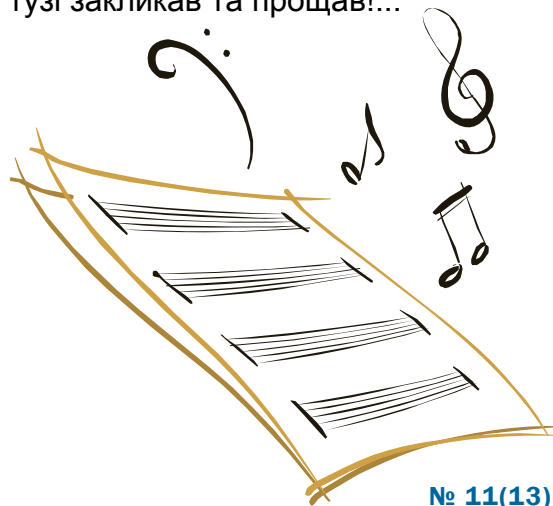
У ПАМ'ЯТЬ ВАСИЛЯ ШЕВЧУКА

Сумно звучали струни бандур,
Скрипіли, бриніли та рвались...
Сльозами вмивались, ржою покривались
Тугою весь світ пронизали!

Жалібні мелодії лились та лунали,
Коли сина, козака-бандуриста, у вічну дорогу
ще раз попрощали!
Про долю козацьку усім заспівали
Та всіх молодих козаків звеличали.

Не всім пощастила однакова доля
У життєвих змаганнях, трудах.
Різне спіткали, а молодий Василько
Ще тільки світ пізнавав, усіх любив, шанував –
а струни Його обірвались!

Він з життям молодим попрощався,
Граючи сумні та тужливі пісні та акорди,
Матінку Рідну, Батька, Сестричку свою пригортав,
Увесь рід козацький, Бабунь та Дідуня до дальшої
праці в тузі закликав та прощав!...

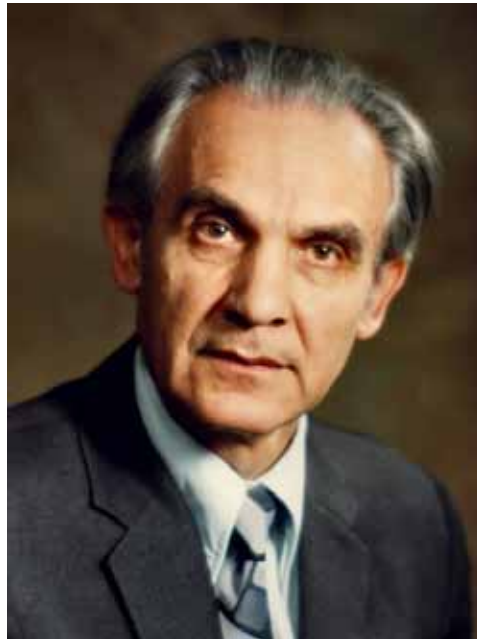

PETRO SYDORENKO

May 16, 1926 – May 6, 2007

Many of you knew Ukrainian-Canadian artist Petro Sydorenko. A long-time member of St. Volodymyr Cathedral, Sydorenko assisted in painting the iconostasis and the interior of the cathedral in 1952-1953. He passed away in Toronto on May 6, 2007.

Sydorenko's obituary in the *Toronto Star* struck a chord with staff reporter John Goddard. Goddard immediately contacted the Sydorenko family through Cardinal

Funeral Homes and indicated his intention to prepare a more extensive piece for the paper. "Your father was quite a survivor," he told daughter Halyna. Goddard emphasized that Sydorenko's life story merited a more in-depth treatment for the paper's readership. The following day he came by the funeral home to meet with the Sydorenko family and after a brief interview he took a photograph of Sydorenko's self-portrait which was on display during the two days of visitation.

Goddard's article about Petro Sydorenko appeared in the May 14, 2007 issue of the *Toronto Star*. The article was a completely unexpected, but welcome tribute to Petro Sydorenko and the Sydorenko family gratefully acknowledges John Goddard for taking an interest in Sydorenko's life. The family now wishes to share Goddard's article with the congregation of St. Volodymyr Cathedral.

Toronto Star • May 14, 2007 • www.thestar.com
Reprinted by permission of Torstar Syndication Services.

ARTISTRY DESPITE HARDSHIP

John Goddard
staff reporter

*Surviving Stalin, famine and forced labour,
he taught art students to see the world afresh.*

To call Petro Sydorenko a survivor is to put it mildly.

He was born in the Soviet Ukraine in 1926, the youngest of 10 children, in the village of Ternovatka.

The Communists classified his parents as “prosperous peasants” and took their home and farmland, forcing them to the nearby city of Kryvyi Rih.

In 1932, Soviet dictator Joseph Stalin set out to crush Ukrainian farmers’ resistance to forced collectivization. Throughout the country, food and livestock were confiscated, including seeds for planting.

A great famine struck. Over the next year, an estimated 6 to 7 million Ukrainians died, either from starvation or mass executions – events kept secret for decades. Sydorenko’s mother was caught hiding a sack of corn and sent to Siberia for four years, says Sydorenko’s daughter Halyna. His brothers and sisters dispersed, leaving Sydorenko alone with his father.

“His father went searching for work every day and locked (the boy) in the house because cannibalism was rampant,” Halyna Sydorenko recounts. “He was six or seven. He hid under blankets and cried all day.”

When Petro Sydorenko was 15, the Germans invaded Russia. He was sent to Germany as a slave labourer for three years. Under guard, living in barracks behind barbed wire, he mined coal at Gelsenkirchen and made bricks at Kaldenkirchen.

When the war ended, the Soviets tried to force him back to the Ukraine but Sydorenko escaped to a displaced per-

son's camp under American authority. He made his way to northern France and, in 1951 at the age of 25, settled in Toronto.

"He was the only member of his family to make it to North America," his daughter says. "No contact with his family was possible for him for a number of years. Not until 1960 or 1961 was he able to make contact with a niece and indirectly with his father."

Much later, in 1993, Sydorenko's brother wrote to say he finally understood why Sydorenko escaped to Canada: the bodies of young forced labourers returned from Germany had been discovered in a mass grave.

Sydorenko, on a scholarship, enrolled at the Ontario College of Art. He took lessons from Group of Seven artists Frederick Varley and A. Y. Jackson, and in his third year met and married Kateryna Wasyliw.

For 35 years, he worked as a technical illustrator at the Ontario Ministry of Transport, and from the family home ran his own art school two evenings a week and on Saturday mornings.

"I often recall his voice, cautioning all of us to slow down and really look – really think what happens when you put a mark on the page," writes Natalie Rewa of Toronto in the tributes section of the Cardinal Funeral Homes website. "With his art classes I learned to see the world afresh."

In 1976, Sydorenko was diagnosed with multiple sclerosis, a condition he attributed to his mistreatment during the war.

"During my three years of forced labour my health was ruined," he once wrote. "I suffered in extreme mental and physical conditions. I was hungry. I was overworked. I was under constant stress... My nervous system suffered most."

For most of his Toronto life, one of his favourite activities was sketching performers at an opera or concert. "Specifically, a more intimate concert, like the chamber music concerts at Hart House," his daughter says. "We would

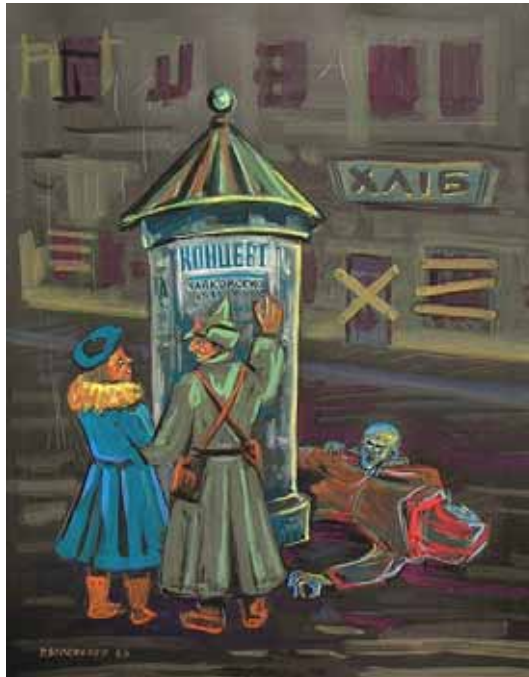
be sitting in the Great Hall, preferably in one of the front rows, my dad with a pencil and paper pad... He had a talent for capturing a person's likeness."

The painting that meant the most to him, she says, is a work titled *Karl Marx Street, Kryvyi Rih: Great Famine in Ukraine, 1932-1933*. It depicts a horror he witnessed at the age of seven.

He was walking one day with his father to the government store, Sydorenko wrote of the painting in 2003. They approached the city's main street, Karl Marx. Both sides were lined with people crazed by starvation.

"They were weeping, pleading for a bite to eat, moaning in the agonizing throes of death," he recalled.

When he and his father reached the Kryvbas Theatre, Sydorenko saw a couple standing at a pillar reading a concert poster. The man wore a military uniform, with a revolver on his belt. The woman wore a coat, boots and a fashionable beret. They were chatting and laughing, apparently oblivious to a toddler nearby, crying over a dead woman. "At the foot of the pillar lay a woman," Sydorenko wrote. "With his bony, wasted hands her 2-year-old son tugged at her headscarf and clothes, clinging to his mother's body, tears streaming down his ghostly face." In 1963, Sydorenko submitted the painting for an exhibition of

the Ukrainian Association of Visual Artists of Canada, of which he was a founder. Although other members objected to its theme, Sydorenko took it to the opening and hung it anyway.

“In the 1960s, even here, people were reticent to talk about (the famine),” his daughter says. The painting has since established a place for itself, having been displayed on numerous occasions and printed in catalogues.

Petro Sydorenko died on May 6, just short of his 81st birthday. He leaves his wife, Kateryna, and two children, Halyna and Wasyl. Donations in his memory can be sent to the Ukrainian Canadian Research and Documentation Centre to help fund a book about the great famine.

ПОДЯКА

Висловлюю сердечну подяку від усієї нашої родини Всечесним Отцям – митр. о. Богданові Сенцю і митр. о. Василеві Макаренкові – за щирі пастирську участь у похороні св. п. Петра Сидоренко, нашого незабутнього дружини, батька і дідуня.

Дякуємо за промови підчас панахид 7-го і 8-го травня. В день похорону, 9 травня, дякуємо за чин похорону, Св. Літургію, прощальне слово, яке виголосив о. Богдан, і читання Св. Євангелії при виносі домовини з Катебри св. Володимира. Дякуємо Сестрицям і Братчикам за освітлення свічками дороги у вічність для св. п. Петра. Дякуємо Всечесним Отцям за молитви і запечатанні гробу на цвинтарі Проспект і за присутність на тризні. Отцеві Богданові дякуємо за відслуження панахид у 9-ий і 40-ий день.

Дякуємо п. Р. Николишину за участь і спів. Також п. П. Шкурці, п. І. Ємцеві та п. Ф. Строгому за їхню щирі, постійну допомогу підчас похорону та участь у панахидах.

Катерина Сидоренко з родиною

МИСТЕЦЬ ПЕТРО СИДОРЕНКО

16 травня 1926 р. – 6 травня 2007 р.

Спогади Людмили Шанти, прочитані на тризні.

Я дозволю собі сказати декілька слів від імени членів Української Спілки Образотворчих Мистців (УСОМ) та колишніх студентів мистецької школи Петра Сидоренка.

Відчуваю велику Божу ласку за дар мистецтва, який я могла плекати змалку з поміччю моїх батьків. Моїми першими кроками провадив відомий український мистець та учитель мистецтва Петро Сидоренко. Хоча я була тоді дуже малою (почала, як мала десь 5-6 роцків), у мене назавжди залишилися в пам'яті моменти з навчання в його школі.

Ось, наприклад, пригадую, як він показував, як будувати композицію, розміщуючи предмети на папері і випробовуючи у процесі декілька варіантів, поки знайдеш найкращий. Або як стисло підібрати кольори олівців, які я тримала у своїй малій долоні під час малювання. Також лекції-перспективи, досить складні для будь-якого віку, але які я легко схоплювала завдяки його вмілому поясненню та терпеливості. А крім того, я навчилася різної техніки – рисування олівцем та крейдою, малювання аквареллю чи олією, графіки.

Малювали ми найбільше натюрморти, а також природу і портрети. Але залюбки я бралася й до ілюстрування українських народних пісень та казок. Моя дитяча буйна уява вирощувала крила і я радісно літала у світі творчости.

Отже, дивлячись очима вже дорослої мисткині, яка тепер сама викладає мистецтво, хочу підкреслити, що школа пана Сидоренка давала його випускникам сильний мистецький фундамент. Він вчив за методами “старої школи” (на протипагу деяким сучасним течіям, де студентам дається воля так званої самонауки, і вони експериментують і так навчаються). Але я вважаю, що

аж тоді, коли дитина отримає таку ґрунтовну підготовку, яку давала школа Сидоренка, вона може експериментувати, бо вже має добру підставу.

Наприклад, щоб писати, ми спочатку вчимося граматики та слів; щоб грати на фортепіано та інших інструментах, ми вчимо ноти і гами, граємо вправи.

Отже, пан Сидоренко нам давав той фундамент, на якому й будувалося наше мистецьке знання і завдяки якому ми могли далі розвивати нашу творчість. Тому я вважаю це найбільш впливовим у сформуванні мого мистецького світогляду та знань. На цій базі я у старшому студентському і вже дорослому віці розбудувала власні мистецькі зацікавлення. Наприклад, коли я вчилася на Ontario College of Art, учителі звертали мені увагу на, за їхніми словами, моє “вроджене” відчуття композиції та кольору, котрі, я переконана, й були посяні цими ранішніми лекціями у школі.

Відкриття виставки Образотворчої Студії для Дітей і Дорослих, 1966 р. Зліва направо: о. настоятель Дмитро Фотій, мистець Петро Сидоренко, о. Юрій Ференців.

*Образотворча Студія для Дітей і Дорослих, 1966 р.
Посередині, спереду – Людмила Шанта.*

Але дозвольте підкреслити ще й інші моменти, які справили певний вплив на мій мистецький розвиток. Пригадую, як одна студентка, набагато старша за мене, хвалилася панові Сидоренкові, що її прийняли до мистецької школи. І тоді, такою ще зовсім малою, у мене посяялося зернятко про таку можливість.

А ще позитивно впливав підхід навчання пана Сидоренка в такий теплий, лагідний, терпеливий спосіб. Або його особиста глибока любов і захоплення мистецтвом. Та ще його власне студію було обвішане його працями. Його душевна пісня злітала ніжними кольорами і рухливими ритмічно заокругленими мазками пензля, віддзеркалюючи мелодію про український степ, природу, її хліборобів, про жахіття Голодомору, про краєвиди Канади – про все ним пережите і для нього дороге.

А як не згадати щорічні виставки, де кожний з нас мав свою так звану “особисту стіну,” за яку і ми, і наші

батьки були дуже горді. Але із тим ще й каталог з відбитками найкращих наших праць – чорно-білих чи кольорових. Я всі ці каталоги і знімки з виставок дотепер зберігаю.

Як же ж це не могло вплинути на малу дитячу творчу душу? Ненев'язливо він нас переносив у той чарівний світ та допомагав нам крок за кроком досягати тих висот, які він досягнув у своїй мистецькій праці. І ми захоплено його наслідували!

Приємно мені було, що набагато пізніше – і як студентка мистецтва, і навіть в останні роки – я підтримувала контакт зі своїм першим учителем. Наприклад, восени 2006 року на виставці УСОМ у галереї КУМФ для мене було надзвичайно великою честю те, що моя картина висіла відразу біля картини мого учителя пана Сидоренка.

Для пана Сидоренка мистецтво було його життям. Воно наповнювало його радістю та наснагою. Я це тепер добре розумію і, як мистець, відчуваю те саме. Те, що він колись передавав своїм учням, росте дотепер і далі дає свої плоди. І тому "його пісня, його мрія не вмере, не загине!"

Від імени свого та імени моїх батьків, як також від усіх колишніх студентів мистецької школи та УСОМ, складаю найщиріші співчуття дорогій родині Покійного, славної пам'яті Петра Сидоренка.

*Учениця Марія Шкурка
із Петром Сидоренком.*

Вічна Йому пам'ять!

ХРАМОВЕ СВЯТО

29 липня 2007 р.

9:30 – зустріч Владики

10:00 – Архиєрейська Св. Літургія

Святкування відбудеться в Катедрі.

Після Богослуження відбудеться святковий обід з відповідною мистецькою програмою.

Катедральна Управа

ПОЖЕРТВИ НА КАТЕДРУ

Paul & Teklia Sielsky (metropolitan residents).....	25
Гарбар Анастасія (в пам'ять сестри Ніни).....	50
Круткевич Соня (в пам'ять сестри Лізи)	100
Др. Рева Тетяна	200
Ємець Іван і Наталя (на резиденцію митрополита).....	50
Волощук Зеня.....	50
Равриш Григорій і Ліда (з нагоди 54 річниці шлюбу)	100
Добр. Гузуляк Зоя (в пам'ять Петра Сидоренка)	50
Паланюк Таня (в пам'ять Петра Сидоренка)	US50
Бобко Омелян (спадкоємство).....	25,000

**УСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЩИРЕ СПАСИБІ
ТА БОЖЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ**

Eastern Diocese

**His Eminence YURIJ
Archbishop of Toronto
Bishop of the Eastern Diocese**
905-206-9372
905-206-9373 (fax)
orthodox@idirect.com

Parish Priests

**Rt. Rev. Mitred Archpriest
Bohdan Sencio • Dean**
905-238-0132

Rev. Fr. Petro Anhel
905-465-1656
fr.petro@sympatico.ca

Organizations

**St. Volodymyr
Brotherhood**
Leonid Lishchyna
416-622-0482

**Ukrainian Women's
Association of Canada**
Eugenia Mielniczuk
416-503-1986

**Fellowship of
Sts. Cyril and Methodios**
Oleg Holowaty
416-214-0374

*Просимо негайно
повідомити Отця,
коли хтось із наших
парафіян або прихожан
перебуває у лікарні або
потребує необхідної
пастирської опіки.*

**"Golden Age"
Women's Fellowship of
Sts. Joachim and Anna**
Lydia Oleshnia
416-483-2596

Ukrainian School
Tatiana Sunak
416-565-5125

Parents' Committee
Nick Mishchenko
905-629-9787
Walter Zajac
416-621-9437

Tytar
Fedir Strohyj
416-207-1979

Cultural Centre

905-847-6477

Oksana Rewa
416-424-4430

Expressions in Art
Olya Janschula
416-622-4494

**St. Volodymyr
Cemetery**
905-827-1647

*Please inform the
Priest immediately
in the event that any
of our church members
find themselves in the
hospital or in need of
spiritual guidance.*

Available online: www.stvolodymyr.ca

Розклад Богослужень

30-го червня, субота	5:00 вечора	Вечірня
1-го липня, неділя 5-ТА НЕДЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 ранку	Літургія
6-го липня, п'ятниця	6:00 вечора	Вечірня
7-го липня, субота РІЗДВО ІОАНА ХРЕСТИТЕЛЯ	9:30 ранку 5:00 вечора	Літургія Вечірня
8-го липня, неділя 6-ТА НЕДЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 ранку	Літургія
11-го липня, середа	6:00 вечора	Вечірня
12-го липня, вівторок АПП. ПЕТРА І ПАВЛА	9:30 ранку	Літургія
14-го липня, субота	5:00 вечора	Вечірня
15-го липня, неділя 7-МА НЕДЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 ранку	Літургія
21-го липня, субота	5:00 вечора	Вечірня
22-го липня, неділя 8-МА НЕДЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 ранку	Літургія
27-го липня, п'ятниця	6:00 вечора	Вечірня
28-го липня, субота СВ. ВОЛОДИМИРА	9:30 ранку 5:00 вечора	Літургія Вечірня
29-го липня, неділя ХРАМОВЕ СВЯТО	9:30 ранку 10:00 ранку	Зустріч Владики Арх. Св. Літургія
4-го серпня, субота	5:00 вечора	Вечірня
5-го серпня, неділя 10-ТА НЕДЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 ранку	Літургія